

ROBERT MÄDER

MARIA VÍTĚZÍ!

1935

Edice Smíru v Přerově

I m p r i m a t u r .

O l o m ŭ c i i d i e 28 . M a i i 1935 .

D r . J o a n n e s M a r t i n ŭ ,

v i c a r i u s g e n e r a l i s .

N r . 8571 .

Panna Maria není jenom na ozdobu. Během církevního roku se opět a opět vracíme k nejsvětější Panně; ne však proto, že katolicismus je poetický a že v Panně Marii má nevyčerpatelný námět pro řečnictví a básnictví, pro hudbu a pro malířství, nýbrž proto, že Panna Maria má v Církvi a *v lidstvu centrální postavení*. Bez ní nemůžeme vůbec mít organický, jednotný pojem o pokolení lidském. Maria je srdcem lidstva, jako Kristus jest jeho hlavou.

Snad ještě nikdy od šesti tisíc let nebylo na světě tolik snah o jednotné semknutí lidstva a národů jako dnes. *Jednota jest dvojitá*: jedna vychází od Ducha Svatého, druhá od Lucifera; jedna jest dílem lásky, druhá dílem pýchy; jedna jest organická, druhá mechanická: jedna je katolická, druhá zednářská.

Donoso Cortés se jednou tázal: Víte, co je nynější revoluce? Poslední stadium vývoje lidské pýchy. Svět až šíleně blouzní o velkolepé jednotě.

Satanskou snahu o jednotu měl člověk dvakrát. Po prvé, když chtěl vystavěti babylonskou věž, po druhé ji má dnes, kdy přepjaté lidstvo chce vybudovati jednotný svět. Moderní Babylon neujde osudu Babylona biblického. Než bude dostavěna jeho věž, sestoupí Bůh, aby potrestal a rozptýlil národy.

Jiná jednota lidského pokolení vychází od Ducha Svatého. Můžeme ji nazvatí jednotou organickou neboli katolickou. Organickou, protože vyrůstá z nitra podle zákona Božího. Katolickou, protože má týž úkol jako katolicismus a chce pojmouti v sebe všechny národy.

Tato *organická, katolická jednota* lidského pokolení záleží v tom, že všechny národy mají tutéž hlavu a totéž srdce. Hlavou lidstva je Kristus, srdcem je Panna Maria. Jinými slovy: Jednota lidského pokolení záleží v tom, že všechny národy mají téhož Otce a tutéž Matku: Ježíše a Marii. Většina lidstva po dvou tisících letech ještě neví, že musí mítí otce a matku; tím méně ví, jak se ten otec a ta matka jmenují.

Hlavou lidstva je Kristus. Lidstvo je celek. Je to souvislý živý organismus jako na příkl. strom nebo živé tělo. Kořenem toho stromu, hlavou toho těla, otcem rodiny lidstva je přirozeně *Adam*.

Ale Kristus, Syn Boží, vtělením připoutal k sobě celé lidské pokolení i s Adamem. Tím, že přijal lidskou přirozenost, která byla údem lidstva, a proto s lidstvem nerozlučně spojena, přijal podle nauky církevních Otců v jistém smyslu i celé lidské pokolení.

Lidské pokolení, jak praví velký dogmatik Scheeben, náleží *k osobě Kristově jakožto tělo*, ač ne tak vroucně ani tak těsně jako lidská přirozenost Ježíšova. Vtělením se stal

Kristus hlavou celého lidského pokolení. „On jest přede vším a všechno v něm stojí.“¹

Žijeme prý v éře politické. Nikdy však nesmí politická moudrost odporovati základním zákonům Božího světového řádu a světového řízení. Když tedy, jak píše sv. Pavel Efeským, jest Božím úradkem „všechno pod jednou hlavou opět spojití v Kristu, co jest na nebi i co jest na zemi,“² tak jest také *úkolem lidské politiky* spojití všechno, co jest na zemi, s Kristem jakožto hlavou.

Není jiného prostředku, který by dal světu řád, blaho a mír. „Nikdo nemůže položití základ jiný mimo ten, který jest položen, a tím jest Ježíš Kristus.“³ „Ježíš: Cesta, Pravda, Život.“⁴ Mírová politika, která by na to zapomínala, by byla pošetilá. *Bez hlavy lidského pokolení nelze lidstvo řídit.* Nelze lidstvo řídit bez Krista Krále.

Ale nelze lidstvo řídit ani bez matky. *Nelze je řídit bez srdce lidského pokolení.* Nelze je řídit bez Panny Marie. *Protestantismus nechápe Pannu Marii* a nebude ji chápati, protože v ní vidí jen soukromou osobu, existující samu pro sebe. Pannu Marii chápeme dobře, jen když na ni hledíme v jejím vztahu ke Kristu a k lidstvu. Kristus, Bůh a člověk, jest, jak jsme viděli, *centrem všech věcí.* Jakožto Bůh je spojen s Otcem a s Duchem Svatým v tajemství nejsvětější Trojice, jakožto člověk je spojen s veškerým tvorstvem a zvláště s lidstvem jako hlava.

„Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj.“⁵ Mluvíme-li o Kristu, musíme mít na zřeteli Krista celého. Celý Kristus jest Kristus jako Bůh, Kristus jako člověk, Kristus jako hlava. Celý Kristus jest Kristus se svými údý. *On a my*, jak píše jednou sv. Augustin.

V tomto centrálním osvětlení musíme viděti Marii. Ona jest matkou Krista, *celého Krista*. Matkou Krista, spojeného s božstvím a s lidským pokolením. Matkou hlavy a údů. *Matkou jeho a naší*. Ovšem, jak praví sv. Augustin, matkou naší podle ducha, ale přece pravou matkou údů Kristových, jimiž jsme my.

Z toho plyne: *Maria stojí v středu tvorstva, v centru lidstva. Ne jako Kristus. Ale vedle Krista. S Kristem. Pro Krista. Jest toliko jedna hlava. Jest jenom jeden, skrze něhož jest všechno učiněno. Jest jenom jeden, který má ve všem přednost, jenom jeden, v němž přebývá všechna plnost a skrze něhož je všechno smířeno, všechno na zemi a všechno v nebi, když svou krví na kříži uvedl všechno v pokoj.*⁶ Maria není centrem, ale stojí v centru. Maria není hlavou, ale je srdcem lidstva.

Jako není jednoty a míru bez hlavy a proti ní, tak ani není jednoty a míru bez srdce lidstva a proti němu. Bůh je samý soulad a chtěl, aby lidstvo mělo nejen hlavu, ale i srdce. A když tvořil prabuňku lidské společnosti, rodinu, pravil: „Není dobře člověku býti sa-

motným; učiňme mu pomocníci jemu podobnou.“⁷

To platí také o rodině lidstva. Kdyby lidstvo bylo jenom organizací, nepotřebovalo by srdce. Lidstvo však není jen organizací, nýbrž je živým organismem. Má, jak jsme viděli, hlavu, musí tedy také mít srdce, pomocníci, rozdatelku darů a nebeských pokladů, vychovatelku a živitelku dětí.

Blaho a mír lidského pokolení závisí tedy podstatně na Panně Marii, protože zdraví organismu záleží podstatně na srdci. *Maria je Královna míru*. Nevím, zdali kdy na mírových nebo odzbrojovacích konferencích se konala přednáška o tomto tématě. Ale to vím, že všechny mírové a sjednocující snahy jsou marné bez té, která se 25. března roku 1 stala matkou Hlavy a tak i srdcem lidského pokolení, a proto matkou míru.

A Ť Ž I J E K R Á L O V N A !

Kdyby tyrani věděli, jakou moc máme v rukou, když se modlíme růženec, jistě by zakázali růženec pod trestem vězení a vyhnanství. Tato modlitba dětinně pokorná a mužně vytrvalá zasahuje do osudů národů hlouběji, než politikové tuší. Jejím posledním cílem jest pád bezbožectví a duchovní obnova Jerusalema. Lev XIII. napsal v encyklice 1895: „Očekáváme od síly růžence především hojnou pomoc pro šíření království Kristova.“

Maria je cesta k cíli. Účel útočné modlitby růžencové je mezinárodní uznání světového království Mariina a tím vybudování sociální vlády Kristovy. Naše doba, hlásající rovnost, má málo smyslu pro taková slova. Socialismus pracuje o to, aby srovnával hory a vyplňoval údolí. Všechno má býti rovinou jako na poušti. Katolicismus jest opakem socialismu. Je nebetyčným dómem nad socialistickým pískem pouště.

Katolicismus jest hierarchie, uspořádaná výstavba, od prostého a nízkého k dokonalosti. Socialistické heslo „rovnost“, i když je dnes papouškuje většina lidí, i mnoho bezmyšlenkovitých údů naší Církve, je ze všech hesel nejnesmyslnější, nejnerozumnější, nejméně umělecké, nejnešťastnější.

10 *Katolické slovo hierarchie, organismus, členitost, pořádek jest rozum, krása, život.*

Protože stvoření viditelné i neviditelné je rozčleněným uměleckým dílem, musí mítí vrchol. Protože je dómem, musí mítí špičku věže. To jest Maria. Maria, královna vesmíru. *Úkolem pobožnosti růžencové jest, tuto skutečnost, Mariino světové království, znázorňovati květinami, světly, písněmi, modlitbami a veškerou výmluvností.*

Musíme bojovati proti bludu *protestantskému*, který katolickou úctu mariánskou pokládá za přepjatou a nevěří, že Panna Maria svým postavením a významem ovládá celý vesmír.

Maria je matka Ježíšova. Ježíš jest Bůh. Je tedy Maria matka Boží. Proti tomu není námitky. Každé dítě tomu rozumí. Není vyšší důstojnosti pro tvora než důstojnost matky svého Tvůrce. Matka Boží je právě proto víc než všichni ostatní lidé. Má korunu a žezlo. Kraluje nad veškerým lidským pokolením. To je nauka o Marii.

Přepínati tu ani nelze. Musil by přepínati jen Bůh, tím, že vykázal Marii postavení, které převyšuje všecko na nebi i na zemi. Jako je nemožné učiniti z Panny Marie víc, než z ní učinil Bůh, tak jest i nemožné říci o ní příliš mnoho. Maria jest královna.

Maria jest spoluvykupitelka. Dala nám více, než nám kdy dal, dáti může a dá kterýkoli člověk. Ježíš jest první příčina vykoupení, Maria jest příčina druhá. Ježíš je zdroj našeho ospravedlnění, Maria potrubí. Co bylo

pravdivým 25. prosince roku 1, to zůstane pravdou, dokud potrvá svět: Ježíš k nám přichází skrze Marii.

Proto není možno, abychom byli na někom více závislí než na Marii. Proto není nic patrnějšího, než že růženec v rozjímáních o tajemstvích našeho vykoupení spojuje obě tato jména: Ježíš, Maria.

Maria jest podle neomylného článku víry *milosti plná*. To nevymyslili kněží, nevynalezli učenci; prohlásil to Bůh svým andělem: „*Mariagratia plena! Maria milosti plná!*“⁸ *Ani jedno svatořečení za dva tisíce let se nevyrovná tomuto svatořečení ze dne 25. března roku 1 v tiché komůrce nazaretské.* Maria vyniká nade všechny veličiny světových i církevních dějin jako moře nad kapku, jako slunce nad paprsek.

Opakuji znovu: Chvála Mariina v růženci není přepjatá. V růženci se jen opakuje, co praví evangelium sv. Lukáše 1, 28: „*Milosti plná.*“ *Chce-li protestantismus zvítěziti v boji o úctu mariánskou, musí nejprve odkliditi se světa evangelium sv. Lukáše 1, 28, oficiální Boží prohlášení Mariina království.*

O Panně Marii se příliš mnoho nemluví. Naše doba, tak na víru slabá, je přímo ohrožena tím, že se o Marii mluví příliš málo. Loretská litanie a růženec jsou sbírky draho-kamů z pokladnice nejsvětější Panny. Každá invokace je hvězdou na jejím nebi. Ale všechny tyto invokace, ač se nám zdají podivu-

hodné, přece jednotlivě nevyjadřují ještě všechnu pravdu o Marii. Potřebujeme výraz tak obsažný, aby už nebylo možno říci více: Maria, královna růžence, jest královnou vesmíru.

Člověk je svět v malém. Co platí o světě, to platí i o tomto světě v malém, o království, jímž je každá lidská bytost. *Jeho královnou jest Maria.* Bůh v tobě působí skrze Marii. Maria je matka Ježíšova. Ježíš je naše hlava.⁹ V nadpřirozeném smyslu jsme jeho údy.¹⁰ Matka hlavy jest i matkou údů. Matka Ježíšova jest tedy i matkou naší.

Každé ospravedlnění a posvěcení je takřka novým vtělením Ježíšovým. Jsme počati z Ducha Svatého, narozeni z Marie Panny. Maria nás duchovně živí, vychovává, chrání. Všechny milosti pocházejí od Ducha Svatého. Ale dílna, v které nás Duch Svatý osvětluje, posiluje, vzdělává, je srdce Mariino. *Všechny děti Boží jsou proto dětmi Panny Marie. Nikdo nemá Boha za otce, kdo nemá Marii za matku.*

Z toho poznáváme, proč má v katolické Církvi úcta mariánská a zvlášť modlitba růžence takový význam. Úctu mariánskou máme v krvi. Jest nám jako vrozena. Nemůžeme jinak, *děti musejí milovati Matku.* Maria není nám cizí, neznámá, není nám nepřítomná.

Z tohoto poměru k Panně Marii však také plyne, jaká má býti úcta a láska k ní. Úcta mariánská má býti dětinná. Neodříkávejme jen mechanicky modlitby, naučené nazpa-

měť. Uctívejme Pannu Marii poctivě. Mluvme s Marií upřímně, od srdce k srdci, jako milující děti s matkou. *Úcta mariánská musí býti vroucí, nadšená.* Musíme Marii milovati jako po Ježíši nikoho na světě, protože se rozumí samo sebou, že nás nikdo nemiluje víc než matička a zvlášť Matička tak milá, krásná, dobrotivá, že není pod sluncem ani nad hvězdami matičky milejší, krásnější, dobrotivější.

Naše úcta k Panně Marii musí býti *ustavičná*. Bylo by nepřirozené, kdyby dítě vždy jen ráno a večer promluvílo s matkou několik slov, a jinak by pro ni nemělo ani slova. Děti mluví s matkou o všem a stále. Čiňme to také. *Důvěrně a upřímně mluvmе s Marií o všem, co se týká nás, bližního, o věcech příjemných, smutných, náboženských i světských, rodinných, politických i sociálních; prosme ji o radu, o pomoc, o útěchu.* Jako nepracujeme bez Ježíše, bez dobrého úmyslu, tak nepracujeme bez rady matčiny, ani daleko s matčina dohledu.

Růženec a úcta mariánská nám tedy nej-světější Pannu ukazují jako královnu vesmíru a lidského srdce. Je třeba míti na zřeteli skutečnosti. Pomíjíme-li skutečnosti, vymstí se nám to. Pomíjeti Marii je neštěstí. *Čím vroucněji uctíváme Marii, tím větší bude naše pozemské i věčné štěstí, naše politické i sociální dobro.* Růžencem, pokud není mechanickou retní modlitbou, připravujeme protirevoluci, převrat v duších i v srdcích.

Stará pověst tvrdí, že hadi, kteří jsou ukrutnými nepřáteli člověka, nenávidějí ženu víc než muže, a proto ji také častěji napadají a usmrcují uštknutím. Je-li mezi množstvím mužů třeba jediná žena, hledí právě ji had uštknouti. Ať má tento názor nějaký přírodopisný podklad nebo ne, jistě má podklad náboženský. Dábel, protivník lidského pokolení, projevuje tajemný a nápadný *vztek proti ženě*.

Satanův boj o ženu vystupuje jasně a určitě jako světodějná skutečnost již na první stránce Písma svatého. Hospodin pravil k hadovi: *„Nepřátelství ustanovuji mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a potomstvem jejím, ona rozdrtí hlavu tvou, kdežto ty budeš úklady činiti její patě.“*¹¹ Boj o ženu nerozlučně souvisí s velkým bojem na nebi: s bojem o Bohočlověka. Má ráz *kristocentrický*. Byl sveden o ženu jakožto nositelku Krista. Dábel chce v ženě zasáhnouti Bohočlověka.

Tento světodějný boj satanův o ženu jest také *nejhlubším obsahem modlitby růžence*. Modlití se růženec není jen věc soukromá, je to součinnost na bojišti velkého světového zápasu. Středem toho zápasu je žena a drak. Předmětem: království Krista Krále. Tři jeho stadia: boj o Evu, boj o Marii, boj o Matku Církev.

Boj o ženu jest především bojem o Evu. Možno říci, že to byla válečná lest, taktika, psychologická vypočítavost, ale byla to i zásada. Když satan míří nejprve na Evu, míří na celek. Praví si: Padne-li žena, strhne s sebou muže, a padne-li matka, strhne s sebou potomky.

Kristus při svém válečném plánu smýšlí kristocentricky. Satan smýšlí vždy kristocentricky, ale v nepřátelském smyslu. Útočí-li na ženu, chce konečně vždycky zasáhnouti smrtelně toho, který přijítí má: Krista. V stínu zapověděného stromu se má rozhodnouti osud velkého protivníka satanova. Napadením zezadu: uštknutím do paty. Ale smrtelně.

Boj proti ženě byl v prvních čtyřech tisíciletích toliko pokračováním svůdcovského plánu v ráji, a proto vlastně boj proti Kristu. Strom lidstva měl revolucionářským jedem hříchu ženy býti tak zamořen protibožsky, aby se stal neschopným přinéstí vzácné ovoce Krista Krále. *Boj byl veden o ženu jako o budoucí nositelku Krista.*

Satansky antikristský atentát na ženu byl spáchán s dvou stran. Žena měla býti přivedena k pádu především *smyslností*. Písmo sv. praví: „Tu zdálo se ženě, že je strom ten k požívání velmi dobrý, oku krásný a zraku lahodný; vzala tedy z jeho ovoce a jedla; dala též svému muži, a ten jedl také.“¹²

16 Dábel se vloudil do duše ženy očima. Žena byla krátkozraká. Neprohlédala hloubku a

dálku věcí. Nemyslila. Dala se oslniti vnějším zdáním a citem. Smysly ovládly rozum a svědomí. To jest obyčejný průběh při pádu ženy do hříchu: Žena poznává, že zapověděné ovoce je krásné na pohled a dobré na jídlo. Vztahuje po něm ruku. *Smyslnost* je ženě cestou k pádu.

Satan apeluje i na *marnivost* ženy: Budeš jako bohyně. Budou se ti klaněti. Budeš první, ne až druhá! To ženě lichotí. Žena je podle Božího světového řádu pomocnicí mužovou. Je druhá. Její velikost záleží na tom, je-li tím, čím ji chce mítí Bůh. Má spolupráci, nikoli vedení. Toho žádá pokora.

Lucifer zhřešil tím, že nechtěl býti druhý, vedle Krista, jenž má prvenství. Tímto smýšlením začala revoluce na nebi. Hadem mělo býti vloženo i v ženu. Žena chtěla mítí v ráji první slovo. Žena se chtěla na zemi státi středem, kolem něhož se točí všechno. První, ne druhou. Tím začíná revoluce na zemi. Pochází od Lucifera. Feminismus je luciferský. Vychází od satana.

Boj o ženu jest bojem o Marii. Maria dala světu Krista Krále, *prvního*, hlavu stvoření neviditelného i viditelného. Maria smýšlí kristocentricky: v duchu víry, naděje a lásky. Kristus Král jest jí vším. Považuje se vzhledem k němu vždy za *druhou*. Pravý opak Evy. Ona je dívka Páně. Smýšlí tedy anti-lucifersky. Protirevolucionářsky. Tím drtí hlavu hadovu. Osobně i ve svém Synu.

Jako je Maria proti Luciferu, tak je Lucifer proti Marii. V boji o ženu chce zasáhnouti především Marii. V pramateři Evě vidí Marii. V každé ženě, zejména v panně, vidí Marii. Ve všech zemích, kde ještě Lucifer vládne, byla a jest žena bytostí nejnešťastnější. Otrokyní. Je všemožně snižována a deptána. Toto pronásledování a snižování ženy má satanský původ. A směřuje proti Marii.

Maria byla v své matce Evě a v svých sestrách, všech ženách, i osobně pronásledována tak vztekle, že dějiny to dovedou stěží nastíniti. Co byl její život od jeslí až ke kříži? Jako její Syn je mužem bolesti, tak jest ona ženou bolesti. „Ó vy všichni, kteří (kolem) jdete cestou, pohleďte a vizte, je-li bolest jako bolest má.“¹³ Jí jediné náleží titul královna mučedníků. Satan ji nenávidí na smrt.

Boj o ženu jest konečně bojem o Církev. Církev je mystická žena, nevěsta Kristova, matka dítek Božích. Jakožto duchovní matka jest dále žijící bohorodičkou, jako svou hlavou jest dále žijícím Kristem. Kdo mluví o Církvi, mluví o Kristu. Kdo mluví o Církvi, mluví i o Marii. Kdo nenávidí Církev, nenávidí Krista. Nenávidí Marii. Satanské pronásledování Církve je vždy antikristské a anti-mariánské: nepřátelské Kristu a nepřátelské Marii. Zjevení sv. Jana proto v 12. hlavě líčí pronásledování Církve satanem jako boj draka proti ženě.

„A když drak viděl, že je svržen na zemi,

pronásledoval tu ženu, která porodila hochu. I vychrlil had ze své tlamy po ženě vodu jako proud, aby ji utopil. Ale země přispěla ženě; otevřela ústa svá a pohltila proud, který byl drak vychrlil ze své tlamy. I rozzlobil se drak na ženu a odešel, aby bojoval s ostatními z pokolení jejího, kteří zachovávají přikázání Boží a mají svědectví Ježíšovo.“¹⁴

Đábel nenávidí Církev, protože je mystickou ženou, nevěstou Beránkovou, matkou bratrů a sester Ježíšových. Satan nenávidí ženu.

Pravíme opět: Moůlíme-li se růženec, buďme si vědomi, že tím *vstupujeme na světové bojiště*, že pomáháme ženě v šestitisíciletém boji proti draku. *Růženec je něco výslovně válečného*, antiluciferského. Růženec je jako exorcismus. Zaklíná ďábla.

Z růžence však také poznáváme, jak je žena ve světovém dějství nesmírně mocná. Všechna zkáza i všechna spása na světě začíná ženou: Evou nebo Marií. Každá žena má něco z Evy nebo z Marie. *Cherchez la femme!* Hledejte ženu!

Kdo chce lidstvo vehnati jistě do propasti, ať jenom podle vzoru Luciferova vystupňuje v ženě smyslnost a pýchu nestydatou módou a radikální emancipací. A naopak. Kdo chce lidstvo zachrániti, ať zachráni ženu, to jest ať ji učiní mariánskou: pokornou a čistou. Záchrana ženy je velký problém Krista Krále.

ONA ROZDRTÍ HLAVU TVOU!

Známý švýcarský universitní profesor, který nedávno zemřel, stál již u vchodu do katolické Církve. Neměl však odvahy vstoupiti. Jeho děti o něm říkávaly: „Tatínek si večer hrává s kuličkami.“ Neznaly tu zvláštní hru, ale my ji známe. Modlíval se růženec.

V kostele i v rodině *si rádi hráváme s kuličkami světců*. Jsme přesvědčeni, že, činíme-li to pozorně a vroucně, *prokazujeme tím lidské společnosti větší službu než diplomati*, kteří hrají na šachovnici politické. Modlíme-li se růženec náležitě, ne bezmyšlenkovitě a mechanicky, zvítězíme nad státníky v obrovském boji světla s tmou. Každá dobrá *modlitba růžence je duchovním výbojem*, jakým si exorcismem, zaklínáním ďábla ve smyslu Písma svatého: „*Nedávejte místa ďáblu!*“¹⁵ *Ustup, nečistý duchu, a udělej místo Duchu Svatému!* Růženec není nic strojového, ale jest naší strojní puškou. Růžencem konáme naléhavou praktickou práci pro přítomnost i pro budoucnost. *Modlitba růžence je služba válečná*.

Pozemský život je něco jiného, než se většina lidí domnívá. Není to pohodlné a nudné potloukání se světem. Není to honba za motýli těch věčných dětí, kterým říkáme lidé. Není to hašteření o koryta. Musíme mít odvahu, abychom nejen na kazatelkách a ve

zpovědních, ale také jinde prohlašovali: *Buďto Bůh, nebo ďábel!* Život a dějiny nelze vysvětliti, není-li porozumění pro věci démonické. Možno to zřetelně poznati z bible a z církevních modliteb.

Sotva dítě nabývá užívání rozumu, jak praví moderní spisovatel, začíná satan o jeho duši hráti s Bohem velkou šachovou partii. Bojuje neúnavně, krok za krokem, otevřeně i záludně, tahy dobře promyšlenými, rafinovanými, často geniálními, o krále i sedláka, o biskupa i jezdce.

Dnes jsme tak daleko, že *ďábel může být nazván pánem světa*. Moderní svět stojí mimo Boha, mimo Krista, mimo Církev. Satan může být směle považován za duši století. Světovým tiskem, mamonismem, společností bezbožeckou mluví Lucifer. On je protibožský, zosobněný zápor. Negace. De Maistre by v nynějším sociálním atheismu snadno poznal *satanský charakter*, který spatřoval ve francouzské revoluci.

Když satanismus je proti křesťanství, je *křesťanství protisatanismus*. Kristus slíbil před svým nanebevstoupením: „Těch pak, kteří uvěří, budou následovati tyto zázraky: ve jménu mém budou zlé duchy vymítati.“¹⁶ I když exorcistát je zvláštní církevní svěcení a slavný exorcismus smějí konávat kněží jen s biskupským dovolením, přece *může a má každý pokřtěný a biřmovaný člověk být v jistém smyslu exorcistou*, může a má za-

klínati a vyháněti ďábla, a to defensivou i ofensivou, obranou i útokem.

Osud duše se obyčejně rozhoduje *na hranicích* jako osud země. Musíme na hranicích vystavěti silné pevnosti, musíme pečlivě chrániti smysly, vchody do duše, musíme všude postaviti *stráže, které se modlí*. Nesmíme se odvažovati příliš daleko do nepřátelského území. Varujme se blízké příležitosti v každém směru. *Nesmlouvejme. Nedělejme kompromisů. Nezahrávejme si s hadem. To je taktika Matky Boží.* Má nám býti vzorem v životě soukromém i politickém. *Drobné ústupky a malé neopatrnosti na hranicích velmi často rozhodují o výsledku války.*

Žena s Děťátkem, drtící hlavu hadovu, je středem modlitby růžencové. Musí v nás buditi *ducha katolické ofensivy. Z obsazeného území musíme ďábla vyháněti.* Každý večer při zpytování svědomí. Při každé zpovědi. Lítost, předsevzetí, vyznání, rozhřešení mají jako exorcismus vyháněti ďábla. Proto zlý duch zpovědníci nenávidí.

S tím však rytíř Mariin nesmí býti spokojen. Svého povolání exorcisty modlitbou a bojem máme si býti vědomi i ve veřejném životě. *Čím má býti pravá katolická světová politika? Veřejným exorcismem, proneseným ústy mužů proti bezbožeckému světu.*

Nevybudujeme království Krista Krále, dokud slova Písma „nedávejte místa ďáblu“¹⁷ nestanou se nám moderním lidem podkladem

katolického světového názoru, dokud bezuzdná moderní volnost víry, svědomí, řeči a tisku nebude překonána. Nejprve musí ven zlí duchové roku 1789, o nichž mluví de Maistre. Růženec má v tomto směru působiti jako všestranná mocná *ofensiva proti démonismu ve světovém ovzduší*: má očišťovati, vymítati zlé duchy, osvobozovati.

Růženec musí však také jako adventní modlitba připravovati cestu *lepší katolické budoucnosti*. Růženec je něčím radostně vítězným, rozhodujícím v boji, božsky optimistickým. *Růženec urychluje příchod letnic*. Modlí-li se národové s Pannou Marií, sestupuje Duch Svatý.

Zdá se však, že nynější smutná doba neuznává křesťanského optimismu, který je v modlitbě růžence. Vždyť žijeme více v době převratů a hroucení než obnovy a tvoření. Ale což nestrhují revoluce vše zhnílé a zteřelé, aby vybudovaly chrám Ducha Svatého? Může Bůh stavěti tam, kde stavěl již jiný? Mohou dva bydleti na témž místě? Nežije lidstvo v období, které staří nazvali via purgativa — cesta očištná?

Nemají pohromy, které nás stihly a snad ještě stihnou, pročistiti půdu, na níž má býti vybudována nová Evropa? De Maistre praví: „*Smyje-li něco Prozřetelnost, je zřejmo, že chce psáti znovu.*“

Proto se s ostatním křesťanstvem uchopíme růžence a svůj válečný program, jež

jsme poznali ve škole Pia XI., s důvěrou položíme k nohám Matky, která drtí hlavu hadovu. Již dávno jsme vyrostli z moderní pověry, že by se svět mohl změnit vášnivými frázemi, ať liberálními nebo katolickými.

Jako na počátku stvoření vzbudí Bůh i nyní nový svět z nicoty naší malomoci. Modleme se. Panna Maria je naše heslo, svatý Michal náš vůdce.

O D O B Ý V Á N Í S V Ě T A

Jest advent. Noc spěje k ránu. *Začtná nový, velký den.* Slunce ještě není nad obzorem, ale mezi těžkými mraky září jitřenka. Tak je tomu i v řádě duchovním. I počátečník v duchovním hvězdářství ví, že po jitřence vyjde slunce, po Marii Ježíš.

Dne 8. prosince 1854 zazářila na nočním nebi moderní doby Hvězda jitřní. Když Pius IX. slavnostně prohlásil článek víry o neposkvrněném početí, tušil, že nastává okamžik světového významu. Vyjádřil se prorocky: „Máme jistojistou naději a naprostou důvěru, že nejsvětější Panna, všecka krásná a neposkvrněná, která potřela jedovatou hlavu krutého hada a světu přinesla spásu a je pro celý okršlek zemský přemocnou prostřednicí u Syna svého a jako nejpevnější ochrana překonala všechny bludy na celém světě, dosáhne nyní svým přemocným prostřednictvím toho, že *svatá Matka katolická Církev, až překoná všechny těžkosti a bludy, pokvete a bude vládnouti od moře k moři, a že bude jeden ovčinec a jeden pastýř.* Katolická světová Církev se uskuteční.“

Ručička na světových hodinách necouvá. Jitřenka je na nebi. Pius IX., Lev XIII., Pius X., Benedikt XV., Pius XI., kteří z hvězdárny vidí dále a jasněji než ostatní, nepřestali po 75 let na to upozorňovati četnými encyklikami.

Roku 1904 psal Pius X.: „Vnitřní hlas nám praví, že se ta očekávání brzo naplní. *Spása je blíž, než jsme čekali.*“

Když je nebezpečí největší, je Bůh nejbliž. Doufáme, že brzo budeme moci zvolati: Bůh zlomil hůl bezbožníků. Odpočívá a mlčí okršlek zemský. Raduje se a jásá. Scuhlasíme i v té věci s Římem. Jitřenka, o které papežové 19. a 20. století tak nápadně mluví jakožto o nositelce míru, věští nám brzký východ slunce. Skrze Marii přijde Ježíš.

Nanebevzeť Panny Marie je den nastolení Matky Boží na trůn. Tento letní mariánský svátek je projevem duchovní světovlády Panny Marie. Králové na trůně neodpočívají, nýbrž s něho vládnou. *Skrze království Mariino přichází království Ježíšovo.* Tato myšlenka by měla býti ustavičně hlášána všem národům. 15. srpen je právě tak kritickým dnem pro peklo jako 8. prosinec. Království tohoto světa má býti povaleno a na jeho místě má býti vybudováno království nebeské: království Mariino a Ježíšovo.

Všechna vpravdě katolická srdce a všichni opravdu katoličtí duchové se mají přičiňovati o duchovní světovládu Ježíšovu. Jak *nepatrnými ubožáčky býváme my katolíci!* Jak nekonečně skromné požadavky míváme! Není v nás již ohnivé výbojnosti ani vůle vládnouti. Ve veřejném životě se spokojujeme sklepními byty a podkrovím. Ani nás nenapadá, že bychom také kdysi mohli býti

domácími pány. Jako děti se těšíme z každého drobtu, který jako almužna padá se stolu pánů tohoto světa.

Mluvíváme sice optimisticky o rozkvětu katolického života, ale snadno zapomínáme, že mimo sakristii nemáme práva mluvit, že veřejný život, ulice, dílna, čím dál tím více ztrácí starý, milý katolický ráz a upadají v nevěrecký laicismus.

Zapomínáme, že katolická rodina již není hrází a pevností proti moderním bludům a nepravostem, že skoro všechen tisk je v rukou liberálních, socialistických a prospěchářských, že na celém světě bychom stěží našli jeden jediný stát, který by byl řízen zásadami výslovně katolickými. Všude vládne liberalismus.

Již nevládneme. Neumíme vládnouti. Ani již vládnouti nechceme. Církev byla kdysi královnou. Odňali jí korunu, plášť i žezlo. Její trůn postavili do museí. Místo něho nám dali pár zelených křesel, na nichž pospolu bratrsky pracují katolicismus, bludařství, zednářství, socialismus, liberalismus a židovství. Myšlenka, že Církev je povolána k světovládě, ano k samovládě, se nám stala tak cizí, že i katolíci se lekají její smělosti.

Již nechceme dobývat, již nechceme vládnout. Jen se chceme ještě s ostatními dělit o život, o slovo, o vládu. Trůn již nechceme. Jsme spokojeni, že máme pár zelených křesel. Nechceme již vše, spokojujeme se částí.

Nevěříme již ve světovládné poslání katolické pravdy a křesťanské mravouky.

O slavnosti korunovace Královny nebes a země musí býti tomu skromnému ubožátku, dnešnímu trpasličímu katolickému lidu, zvěstováno, že *cílem našich prací je duchovní dobytí a ovládnutí světa* katolicismem. Víme dobře, že za rok ani za deset let světa nedobudem. O to ani především nejde.

Předně musíme každý, jak kněží, tak všichni ostatní, mužové, ženy, katoličtí spisovatelé a státníci, začít *věřiti* ve vznešené a velkolepé poslání, v to, co sv. Otec nazývá *královstvím Kristovým*.

Dále musíme o tom *mluviti*. Nejsme přece tajná sekta. Co chceme, to může vědět celý svět. Zednář chce, aby lidstvo žilo podle jeho frází. Liberál chce, aby celý svět byl liberální, a vidí v tom spásu národů. Socialista chce, aby socialismus byl přijat ode všech jako evangelium svobody a rovnosti. Je zřejmo, že *katolík z přesvědčení ve dne v noci nic jiného nemá na mysli jako to, aby celý svět se stal katolickým a šťastným*. Kdo po tom netouží, nemá práva zváti se katolíkem.

Konečně se musíme o tu duchovní světovládu Církve *modliti*. Když se modlíte, modlete se takto: „*Posvěť se jméno Tvé. Přijď království Tvé. Buď vůle Tvá jako v nebi tak i na zemi.*“¹⁸ Modlitbou vpravdě božskou je modlitba katolická, modlitba o Boží světovládu ve všech duších, ve všech stavech, na

každém místě. Jméno, království a vůle Boží aby byly všudypřítomny jako Bůh sám. Co jest Boží, není jen pro některou dobu, pro některé místo, ani jen pro některé lidi. Věc Boží chce nositi korunu a žezlo, seděti na trůně sama, všude, vždycky. *Cílem a velkou myšlenkou všech katolických srdcí a všech katolických duchů je duchovní světovláda, samovláda Boží.*

Cestou ke království Ježíšovu je království Mariino. Uznávám a vyznávám, že jest jenom jeden všemohoucí Bůh a že Bůh, bytost nekonečně dokonalá, nepotřebuje nikoho. Uznávám a vyznávám, že Maria, ačkoli všechny ostatní tvory daleko převyšuje, má všechnu dokonalost od Boha, a že Bůh sám ji svou dokonalostí nekonečně převyšuje. Ale přece uznávám a vyznávám, že Bůh, ač nikoho nepotřebuje, zachrání svět jenom *s Marií a skrze Marii.*

Skrze Marii přišel Ježíš. To je skutečnost světodějná, nejvyšší důležitá. Připomínáme si ji při klekání ráno, v poledne a večer. Skrze Marii přichází Ježíš na svět. To se stalo nejen 25. března a 25. prosince roku 1. Tato dějinná událost se nestala toliko jednou. Děje se ustavičně. Stala se nadpřirozeným světovým zákonem.

Maria není jen soukromou osobou, neboť ani její Syn není jen soukromou osobou. Jako se nám skrze její ruce dostalo spásy, tak také vše, velké i malé, na nebi i na zemi, prochá-

zí jejíma rukama. Maria je královna. Jejím královstvím je vesmír. Jejím trůnem je nebe. Úzkostlivé duše v tom vidí konkurenci. Nevědí, co mluví. V říši Boží není trůn proti trůnu, království proti království, vláda proti vládě. Jeden Bůh, jedna říše, jedno království.

Maria nemá soukromých zájmů, osobních přání. Chce jen jednu věc, myslí jen na ni a pracuje jen o ni: příchod království Ježíšova, posvěcení jeho jména, plnění jeho vůle. Ač se Maria stala královnou vesmíru, přece jest jen tím, čím vždycky byla, dívkou Páně. *Ježíš je vždycky její všecko.* Ale je dívkou Páně na nejvyšším ze všech trůnů pod trůnem Nejvyššího. Dívka Páně je královna vesmíru, korunovaná matka.

Nemůžeme si představit katolicismus bez Matky Boží. Ale nemůžeme si ani představit Matku Boží bez katolické Církve. Církev na zemi má zásadu: *O Marii nikdy dosti!* Mariin program v nebi a její vládní politika jest: *O Církvi nikdy dosti!* V lásce k Církvi nelze přepínati. V nadšení pro Církev není extrému. V práci pro Církev nikdy dosti!

Politika Královny vesmíru jest udržení, rozšíření, posvěcení, duchovní světovláda *Církve*, politika Otčenáše. *Přijď království tvé!* Co všichni papežové, biskupové a kněží, všichni svatí a mučedníci a misionáři za 1900 let vykonali pro katolickou věc, to učinili jako výkonné orgány Královny vesmíru. Nikdo

to nevyciřuje lépe než bludaři. *Vřechny bludné nauky nenávidí Marii, pohrdají Marií,* nebo si ji aspoň nevřímají. Vědí proč. Ona sama, jak praví breviář, překonala všechny bludy na celém světě.

Politika Královny vesmíru jest duchovní světovláda Církve v boji s temnými mocnostmi. Tři trůny: trůn Krále, trůn Královny, trůn sv. Petra v Římě. *Tři trůny, ale jedno království.* Království Kristovo jest království Mariino. Království Mariino je království papeřovo. Druhá prosba modlitby Páně je modlitbou Mariinou, modlitbou Církve, modlitbou katolickou. Syn a Matka a náměstek: Kristus, Maria, Petr mají tytéř společné svaté zájmy.

Nanebevzetí Panny Marie je slavnost nastolení Královny vesmíru na trůn. V tom velkém zemětřesení, které po dvacet let zachvívá světem, padají i trůny královské. Tři trůny však nezakolísají: trůn Ježíře, Syna Bořího, trůn jeho Matky a trůn jeho náměstka. Po lidsku řečeno zdá se všechno ztraceno. Nic neukazuje blízké vítězství jeho Církve. Ale je zákonem Boří Prozřetelnosti, ře Pán Bůh je nejbliřší, když je nouze nejvyšří.

Jiný zákon: *Kdyř je blízko Maria, je blízko i Kristus.* V posledních staletích slýcháme často o zjeveních a zázracích Panny Marie. Slyříme Matčin hlas. Jitřenka září. Opakuje me slova svatého papeře Pia X.: Vnitřní hlas nám praví, ře se řa očekávání brzo naplní:

Vláda Církve od moře k moři, mír, svoboda, jeden ovčinec a jeden pastýř. 15. srpen, korunovace Matky Boží, je světlá zář v tmavé noci. Naše spása je bližší, než tušíme. Maria, Královna vesmíru, je naše naděje, naše útěcha. Je diplomatka, která ještě jednou přinese světu mír jako před 1935 lety.

T V Ě Z N A M E N Í

„I ukázalo se *veliké znamení v nebi*: Žena oděná sluncem a měsíc pod nohama jejima a na hlavě její koruna z dvanácti hvězd. I ukázalo se jiné znamení v nebi; hle, drak ve-

liký, rudý, se sedmi hlavami a desíti rohy, a na hlavách jeho sedm korun. A drak ten stál před ženou, aby pohltil Dítko její. I nastal boj (veliký) v nebi. Michael a andělé jeho bojovali s drakem. I byl svržen drak ten veliký, had ten starý, jenž slove ďáblem a satanem.“¹⁹

To je obraz ze Zjevení sv. Jana. Velkolepý výjev z velikého boje mezi nebem a peklem. Obraz k 8. prosinci z neviditelného bojiště duchů. Osmý prosinec, ač je to prastarý křesťanský svátek, nabyl roku 1854 významu nejvyššího moderního. Neposkvrněné početí P. Marie se stalo znamením, *signálem* v zuřivém boji duchů. Stalo se znamením na nebi, podle něhož musíme řídit své denní hodiny.

Znamení proti znamení. Maria proti starému hadu, který se nazývá ďáblem a satanem a vzteká se pod jejíma nohama. Nejde tu o nějakou zapadlou horskou vesničku, o jednotlivé hlasatele nevěry nebo o špatné spisy.

Na osobách a jménech tu nezáleží. Je to rozhodující boj mezi obojím velkým znamením na nebi. *Maria, nebo satan!* Žena sluncem oděná, či drak! Máme voliti. Musíme voliti.

•
Maria, velké znamení na nebi pro moderní ženu.

34 Je tomu víc než sto let. Do Tyrol táhlo od jihu vojsko. Byla válka. Vítěz postupoval

k Spinges. Před svatostánkem se vroucně modlí štíhlé, jadrné, zbožné děvče. V nesmírné úzkosti spíná ruce, s hrůzou čím dál větší slyší hukot boje a výstřely, které se blíží víc a více.

Pojednou vyskočí a zamyká kostelní dveře. Vidí, jak se první nepřátelé plíží podél hřbitovní zdi. Vykřikne. Volá: „Ježíši, Maria, kostel, kostel!“ Hrozí se znesvěcení svatyně. Jest jako lvice. Bojuje vidlemi. S venkovany, kteří přispěchali, zápasí s nepřítelem jako vojín. Jako anděl s plamenným mečem stojí před zamčenými dveřmi a chrání svatostánek.

Vojáci jsou jejím zjevem jako omráčení. Spouštějí bajonety a odcházejí. Kostel s Nejsvětější Svátostí je zachráněn. Dívka ze Spinges byla pak oslavována dějepisci, básníky, malíři i sochaři. Byla selskou děvečkou, ale měla v rukou dobro i zlo skoro celého národa. Hrdinka.

Nebylo to po prvé, že prostá žena zachránila národ. Vzpomeňme si jen na Janu z Arku. Bude tomu v naší vážné době jinak? Maria, velké znamení na nebi, má *vážný požadavek na celý moderní ženský svět*. Postavte se ke dveřím chrámů jako cherubové, mějte stráž u svatostánků, zachraňte Ježíše svému lidu a svým dětem. Žijte v milosti posvěcující. Chraňte ji v svých dětech a udržujte ji v národě.

Ženy, buďte hrdinkami! Modlete se, když venku zuří boj a čím dál tím více zaléhá do

svatyně. V úzkosti spínejte ruce, abyste zachránily to, co je vám nejdražšího. Buďte moderními modlitkami, které mají oči otevřeny pro svět a pro jeho bídu, tedy i pro svobodu Církve, pro katolický tisk, pro školu, pro volební osudí.

Zasahujte svými modlitbami do života. Nejen se modlete, ale i jednejte. Poučováním, spoluprací, povzbuzováním. A především ty, matko, máš státi před prahem svého domu! Jako hrdinka! Spalujíc svým pohledem všechno, co přináší nebezpečí. Špatné lidi, špatný tisk. *Buď strážkyní pro Krista!*

Maria, velké znamení na nebi pro moderního muže.

Jeden slavný spisovatel volá po *rytířském duchu*. Mnoho mužů již ani neví, co je to. Byla krásná doba v kvetoucím středověku, kdy křesťanské rytířstvo, dobrá stará šlechta, tasilo meč proti všemu bezpráví. Za první povinnost se považovala ochrana slabých a utlačovaných, zvláště bezbranné ženy a bezbranného kněze. Býti rytířem znamená mocí, majetkem a krví se zastávati trpící nevinności a deplatného práva.

Dnes je tomu namnoze jinak. Větším sympatiím se těší velcí, majitelé silné pěsti než slabí, chudí, vdovy a sirotci.

Jen za záclonou pohlížíme na to, jak tyranství zašlapává práva, a mlčíme, abychom si to s velkými pány nepokazili. Jen pasivně při-

hlížíme, jak nevinność krvácí z tisícerych ran. Nechceme dělati povyk a rušiti tak zvaný mír, to jest nerušenou vládu rasového násilí.

Říkáme, že nic nepomůže bojovati proti nadvládě špatnosti, a tím pohodlněji se natahujeme na pohovce. Zkrátka máme mnoho vousáčů, ale málo rytířů. Kristus Pán, Silný, to dělal jinak. Jeho síla neměla nic společného s mocí světa, s násilím, s bohatstvím, s duchem času. Kristus byl samá rytířkost od hlavy k patě.

Byl mužem malých, slabých, odstrčených a pronásledovaných. *Zastával se potlačované pravdy*. Napřed myslil na všechny jiné a naposled na sebe. Toho důkazem je Golgota a celý jeho život.

Taková byla i Maria. Ona byla žena oděná sluncem. Ale nenadnášela se ve své svatosti a neuzavírala se. Byla rytířská. Z lásky a oddanosti k ubohému hříšnému lidstvu vedla život oběti. A tak je velkým znamením na nebi i pro naše muže.

Nemusíme povykovati. Nemusíme ustavičně bez potřeby mávati mečem. Ale když to někdy býti musí, tak ukaž, že jsi muž.

Kdo chce, ať vyje s vlky. To není statečnost. Ty buď rytířem šlechetným, ale silným. *Chraň všude utlačované právo a trpící nevinność*. Tím se nebojuje proti člověku, nýbrž proti draku, který se jmenuje satan.

Kdo je pokřtěn a biřmován, ten ví, pod který prapor se má postaviti 8. prosince. Zda-

li k Marii s Dítěm, či k ďáblovi. To je rozhodující boj mezi oběma velkými znameními na nebi.

A zase otvírám Knihu knih. A čtu: „Bojte se Boha a vzdejte mu čest; neboť *přišla hodina soudu jeho*, a pokloňte se tomu, jenž stvořil nebe i zemi a moře i prameny vod. Kdo však bojuje na straně draka, bude také pít z vína hněvu Božího, které bude smíšeno čisté v kalichu prchlivosti jeho, a bude trápen ohněm a sírou. A dým trápení jejich bude vystupovati na věky věků, a nebudou mít odpočinku ve dne ani v noci, kteří se klaněli draku a obrazu jeho.“²⁰

Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné. Buď naším znamením v chladné, temné noci. Přijmi nás pod svůj vítězný prapor, a budeme bojovati proti velkému draku. Nyní i v hodinu smrti naší.

Naše doba již byla nazvána apokalyptic-kou. Doba posledních dní. *Doba nesmírných duchovních zápasů a velikých rozhodnutí.* Zjevení sv. Jana popisuje boj mezi nebem a peklem v obraze dvou velkých znamení. Jedním znamením je žena oděná sluncem, měsíc pod nohama a na hlavě korunu z dvanácti hvězd.²¹

Druhým znamením je velký rudý drak se sedmi hlavami, s desíti rohy a sedmi korunami na hlavách.²² „I rozzlobil se drak na ženu a odešel, aby bojoval s ostatními z pokolení jejího, kteří zachovávají přikázání Boží a mají svědectví Ježíšovo.“²³

Žena je Církev. Žena jest také Maria. Drak jest Lucifer. Doba před koncem světa má patrný rys *mariánský a luciferský*. Události nelze již vysvětlovati přirozeně a toliko lidsky. Síly nebeské a pekelné zápasí na bojišti světa o světovládu. *Vláda Kristova, nebo antikristova.* Vláda Boží, nebo satanova. Bůh, nebo ďábel.

V tomto světle třeba pozorovati rytíře Mariina. Nepojímáme toto slovo ve smyslu určitého sdružení, nýbrž všeobecně, jako *gar-du Ženy sluncem oděné* proti démonickým, Bohu nepřátelským vlivům na světě. Proto se každý, kdo bojuje proti světu v tomto vojsku neposkvrněné Panny, musí podobati vel-

kému znamení na nebi. Má býti oděn sluncem, míti měsíc pod nohama, hvězdy nad hlavou. Rytíř se musí hoditi k praporu.

Rytíř Mariin, vítěz nad světem, má býti oděn sluncem. To není jenom básnický obraz, to je pravda. Jsme děti Slunce. Nosíme v sobě skutečně Krista, Syna Božího, Světlo světa, Slunce vesmíru. Pro toho, kdo žije v milosti, je to článek víry²⁴, jako je článkem víry, že Otec a Duch Svatý, jsme-li v milosti posvěcující, bydlí v nás pravdivě, skutečně a podstatně. Osobně!

Právě to je smysl nadpřirozeného života. Bůh v nás! Otec v nás! Duch Svatý v nás! Tedy i Syn Boží, Slunce tvorstva, v nás. A proto jsme i sami *syny Božími*. Slunci. Světly světa. Jenže to nevíme. Zapomněli jsme to, ačkoli je to v Písmě svatém. Nazýváme se syny Božími a také jimi jsme.²⁵

Svět nás nezná.²⁶ Ale nejhorší je, že ani my sami se již neznáme. Je to opravdová bída a velká škoda, že jsme *ztratili vědomí* o tom, že jsme syny Božími, tedy odění Sluncem. Že každý z nás má zajištěná práva, která mají větší cenu než koruny královské.

Emil Fidler praví: „Není myšlenky, která by nás učinila tak svobodnými a radostnými, tak hrdými a blaženými jako toto vědomí.“ Mohlo by se mysliti, že by u nás křesťanů mělo ustavičně jásavě vyzváněti všemi zvony. A ve skutečnosti? Nemůžeme chtíti, aby nás svět znal. *Nejprve se musíme znáti sami,*

Nejprve musíme sami věděti, kdo jsme. Nejprve si musíme sami uvědomiti svou nadpřirozenou, božskou velikost. To nás naplní nevýslovnou vděčností k Otci, křesťanským sebevědomím a radostnou nadějí ve vítězství. Ostatní přijde samo.

Ženu sluncem oděnou nazývá Církev hroznou jako sešikované řady vojska. Slunce milosti vysílá blesky svatého hněvu proti všemu, co se ve světě Bohu protiví, co je v něm špatného, démonického.

Praví se, že Moskva se bojí ještě jednoho člověka na světě: bílého starce ve Vatikáně. Jeho trůn vysílá blesky, hlasy a hromy. Ne proti lidem, nýbrž proti vší falši, zlobě a démonismu na světě. Kéž by se to mohlo říci o každém pravém křesťanu!

Revoluce, nevěra, nepravost, peklo by se měly *báti každého pravého křesťana* právě tak jako papeže, poněvadž v něm vidí Slunce, z něhož vycházejí blesky. Vidí v něm Krista, Světlo světa.

Proto prvním požadavkem v boji proti bezbožnosti jest: žítí v posvěcující milosti. Měj v sobě Krista. Buď oděn Sluncem. Jen Kristus v tobě tě činí nepřemožitelným vítězem. Svět se bojí jen lidí, kteří žijí v posvěcující milosti. I Moskva.

Mariin rytíř, vítěz nad světem, má měsíc pod nohama. Ne jako stanoviště, nýbrž jako něco, po čem šlapeme, nad co musíme býti povzneseni. Měsíc znamená věci pomíjející,

pozemské, hmotné, proto podřadné, kterých můžeme používat, a když je třeba, se zříkati.

Křesťan v milosti posvěcující, ctitel Mariin, prodělává dnes těžkou krizi. Hmota se snaží utlačit a udusit ducha, přirozenost se snaží potlačit milost. Čím dále tím více jsme materialisováni, hmotařeni, mamonisováni. Tělo a peníze se staly středem. Slunce se točí kolem země, ačkoli bychom měli vědět, že země se musí fysicky i mravně točit kolem slunce. Tedy i tělo a peníze kolem ducha.

Křesťan v milosti posvěcující, ctitel Panny Marie, *ovládá tělo*. Tělo se svými přirozenými silami a pudy má ve světovém plánu určitý, Bohem daný úkol. Má sloužit Kristu Králi. I naše tělo náleží Kristu. Dnes dělá *tělo revoluci*. Chce být pánem, samovládce. Jeho nejvyšším zákonem jest vášeň, požitky, jídlo, pití, smyslnost. I člověk v milosti má tělo, které však je podřízeno svědomí, rozumu, duchu, milosti, Kristu, vůli Nejvyššího. Ovládá je střídmostí a cudností. V tom záleží vlastní stavovská ctnost rytíře Mariina.

Chce-li však rytíř Mariin přemáhat svět a smýšlet jako Maria, musí *mít pod nohama i mamon*. Může používat peněz, ale nesmí v ně věřit jako v Boha, nesmí na ně spoléhat jako na Boha, nesmí je milovat jako Boha. Dnes se peněz netoliko užívá, dnes jsou peníze zbožňovány. Peníze mají svůj kult, mamonismus. A vyznání toho kultu se nazývají kapitalismus a socialismus. —

Všech bludů těchto dvou vyznání se dovede vyvarovati jen málo katolíků. A rytíř Mariin má býti jedním z nich.

Rytíř Mariin má býti *nepřítelem kapitalismu i socialismu*. Peněžní věci mají u něho býti *otázkou svědomí*. A tuto otázku má řešiti podle věčných zásad spravedlnosti a lásky. Mamon musí dostat pod nohy.

Rytíř Mariin, vítěz nad světem, má hvězdy nad hlavou. Musí nejen míti něco v sobě, něčím býti, a něco pod sebou, proti sobě, co ovládá; musí míti i něco *nad sebou*. To jsou hvězdy, ideály. Kdyby tyto hvězdy lidstvu pohasly, nastala by na zemi temná, bezcestná, bezútěšná noc. V ní by lidstvo musilo blouditi, zoufati si, mrznouti.

Rytíř Mariin ovládne jen tehdy bouřlivé moře těžkostí, protiv a nebezpečí, když bude míti hvězdy nad hlavou. Především tři: víru, naději a lásku.

Musí nad hlavou viděti hvězdu *víry*. Musí si své věci býti naprosto jist, má-li se odvážiti boje s celým moderním světem, snad jeden proti stu. Musí věděti, že má pravdu, naprostou pravdu, jedinou pravdu. Musí býti skalou v moři.

Musí viděti nad hlavou hvězdu *naděje*. Hvězdu, kterou nikdo nestrhne. Hvězdu, kterou mu rozsvítil na obloze všemohoucí, věčný, nekonečně dobrotivý Bůh. Hvězdu, která neomylně hlásá vítězství.

Musí viděti nad hlavou hvězdu *lásky*. Hvě-

zdu, která mu Boha ukazuje jako otce, jako nejvyššího dobrodince, jako nejvyšší dobro, jako lásku.

Takto zvítěziti musí, i kdyby se proti němu spikl celý svět a celé peklo. I kdyby stokrát byl sám a sám. Dobyvateľ světa s těmito třemi stálicemi nad hlavou je *vždy nepřekonatelný, vždy vítězný*.

To je rytíř Mariin. Má něco z nebe, něco ze slunce, něco z měsíce, něco z hvězd. Slunce oděvem, měsíc podnožím, hvězdy přilbou. Musíme zůstatí Mariinými dětmi. I mužové. I jinochové. Ale k tomu Mariinými rytíři. I panny. Mariinými dětmi, protože jsme z rodiny Matky Boží. Mariinými rytíři, protože je válka.

„I rozzlobil se drak na ženu a odešel, aby bojoval s ostatními z pokolení jejího, kteří zachovávají přikázání Boží a mají svědectví Ježíšovo.“²⁷ *Budme lidmi oděnými Sluncem ve světě bezbožné temnoty. Budme charaktery a ducha času mějme pod nohama. Budme hvězdnými lidmi ve hvězdném světě katolických ideálů.*

P O D P R A P O R E M NEPOSKVRNĚNÉ PANNY

Kardinál Gibbons říkával: „*Nesmíme se ohlížeti. Žena Lotova se ohlédla, a zahynula. Ohlédneme-li se, zastavujeme se. Nejdeme tedy vpřed. To však je začátkem konce. Mládí hledí vpřed. Jakmile dosahujeme určitého věku, musíme mnoho obcovati s mládím, abychom nezestárli. Mládí má plány, naděje, vůli do budoucna. Mládí věří v budoucnost. Žije v očekávání velkých věcí.*“

Odznakem katolické vůle do budoucna je prapor. *Prapor je víc než kus vyšívaného hedvábí. Je to program. Je symbolem toho, co chceme činiti. Mládež se nesmí dlouho rozmýšlet, co by napsala na svůj prapor. Jeden Francouz kdysi pravil: „Všechny katolické podniky, které zkrachovaly, zanikly proto, že v nich bylo příliš málo z Panny Marie.“ Tedy málo z té, která potírá hlavu hadovu. Z ženy sluncem oděné. Z Immaculaty. Prapor katolické mládeže, budoucí mládeže Krista Krále, musí býti *praporem Mariiným, praporem čistoty. Úspěch si zajistíte nejen silným mečem, nýbrž i čistým štítem.**

Dnes se mnoho mluví o zdravém a silném těle. V zdravém a silném těle však může vžeti mravní slaboch a bezcharakterní zbabělec. Proto si katolická mládež pro svůj prapor volí nikoli obraz siláka, nýbrž nejčistší

Panny, Immaculaty. *Člověk čistý je důležitější než silný a zdravý.*

Prapor Immaculaty jako prapor mládeže vyznává zásadně, *co soudíme o kultu těla.* V posledních dvaceti letech jsme prožili v oboru kultu těla netoliko časový proud, nýbrž převrat, *revoluci.* Revoluci těla proti duchu, ducha proti Církvi.

Tělo se sebe strásá staré mravní zásady církevní, a jako papež i král zároveň, staví sobě samému korunu na hlavu. Neklame-li nás všechno, tak bude nejbližší budoucnost jako před potopou náležitě tělu.

Prapor Immaculaty jako prapor mládeže bude znamením třídění a roztržení. Musíme se rozhodnouti. *Buď pro starý, katolický, anebo pro moderní, pohanský názor o těle.* Buď pro evangelium kříže i vzhledem k tělu, nebo pro evangelium neomezeného požitku. Buď pro duši jako vládkyni nad tělem, anebo pro tělo jako domácího pána, jemuž je duše služkou. Buďto podle vzoru Mariina vystupujeme cestou oběti, až kdysi budeme i s tělem vzati do nebe, anebo se řídíme podle vzoru světa cestou požitku, až i s tělem zapadneme do pekla.

Musíme voliti. *Je radikální, nepřekonatelný rozpor mezi katolickým a moderním názorem o těle, mezi názorem Panny Marie, katolických světců, všech šlechtných duší, a názorem moderních plakátů, výkladních skříní, kin, tanečních síní, sportovních závo-*

diš a emancipovaných módních výstředností. Sv. Pavel píše o těle v 1. listě ke Korintským: *„Nevíte-li, že tělo vaše je chrámem Ducha Svatého, jenž je ve vás?“*²⁸

Poblouzení moderního kultu těla mají příčinu v tom, že se nemyslí na tuto větu a že vzhledem k tělu se dbá více vědy než Písma svatého. *Na přesvědčení, že tělo je chrámem Ducha Svatého, záleží v jistém smyslu celá křesťanská kultura.*

Je-li tělo člověka, který je v milosti posvěcující, chrámem Ducha Svatého, je vyřešena i otázka, čím je tělo. Tělo je Boží. *„Tělo je pro Pána,“* píše výslovně sv. Pavel.²⁹ Každý úd má svůj účel pro službu Boží, t. j. má svým způsobem plnit vůli Nejvyššího, jenž jest jediným a výhradním držitelem a obyvatelem lidského těla. Údy těla nejsou samostatné. Ani oko, ani jazyk, ani žaludek, ani noha, ani ruka, ani jiné ústrojí. Nemohou samy o sobě rozhodovati, nesmějí činiti, co chtějí. Jejich nejvyšším pánem a majitelem je Duch Svatý, jemuž jsou odpovědny za každý pohyb.

Zde je absolutní monarchie. Tělo je Boží. Tělo je pro Pána. Proto i všechny úkony lidského těla mají býti k větší cti Boží. Protože je Bůh chce a jak je Bůh chce. Všechno má býti službou Boží. I práce, pokrm, zotavení. Všechno. Tělo je Boží. Každým vláknem je říší Ducha Svatého.

Z toho plyne: *Tělo je chrámem.*³⁰ To není jen zbožná fráze. V Písmě svatém není frází.

Tam jsou jen věčné, neomylné pravdy. Po-
něvadž skutečně, pravdivě a podstatně v nás
sídlí Duch Svatý svou milostí, máme mítí
k tělu křesťana takovou úctu jako ke chrámu,
který je zasvěcen Pánu Bohu a má ve svato-
stánku Nejsvětější Svátost.

Proto *nesmí býti chrám těla znesvěcen*.
Každý hřích na těle pokřtěného člověka je
znesvěcením chrámu, a proto je mnohem
těžší nežli u člověka nekřesťana. Zhanobení
domu Božího jest od mravných lidí považo-
váno za surovost. Co teprve si máme mysliti
o znesvěcení chodícího chrámu Ducha Sva-
tého, lidského těla! Je to zločin v plném vý-
znamu slova a nedivíme se, když sv. Pavel,
obhájce a apoštol křesťanské důstojnosti člo-
věka, pronáší hrozná slova: „Kazí-li někdo
chrám Boží, toho zkazí Bůh; neboť chrám
Boží je svatý a tím jste vy.“³¹

Ničení krásných chrámů za války bylo bar-
barstvím. Každý svod je rovněž barbarstvím,
je *zkázou svatyně*, kterou vystavěl umělec
nejvyšší, sám Bůh; kterou konsekroval sám
Duch Svatý; a v níž bydlí Duch pravdy, lásky
a svatosti.

Tělo je svatyně. Čím je podle toho dnešní
móda a touha po požitcích? Co si pak má-
me mysliti o těch smyslných postavách na
našich ulicích, které nevypadají jako živé
chrámy Ducha Svatého, nýbrž jako pohan-
ské modly Venuše?

řanské důstojnosti. Zhanobení chrámu Ducha Svatého.

Opakuji: V této otázce nejde jen o módní názory, nýbrž o bytí a nebytí lidské společnosti. *Jde o to, zůstanou-li lidé lidmi, chrámy Ducha Svatého, či stanou-li se zvířaty.* Není to jen časový proud, je to převrat všech zákonů slušnosti a mravnosti. Je to revoluce. Je-li však stát proti revoluci bezmocný a nedovede-li udržeti pořádek, musí být každý občan vojínem.

Prapor není hračka, a prapor Neposkvrněné teprve ne. Při svěcení praporu se Církev modlí: „Pane Ježíši Kriste, tvá Církev jest jako spořádaná bitevní čára; požehnej tento prapor, aby všichni, kteří pod ním slouží tobě, Pane zástupů, na přímlovu nejblahoslavenější Panny Marie zvítězili zde na světě nad svými viditelnými i neviditelnými nepřáteli a po tomto vítězství zasloužili v nebi kralovati skrze tebe, Krista Pána našeho.“

Pod praporem se bojuje. Katolická mládež musí nejen slaviti radostné slavnosti, ale i bojovati proti veškeré nízkosti, drzosti, nečistotě, kdekoli se vyskytne.

Před několika lety se v jednom městě objevily plakáty, které byly výsměchem veškeré slušnosti. Katolické spolky jinochů toho města a okolí uspořádaly schůzi a usnesly se na resoluci, že příslušné úřady budou požádány, aby se postaraly o mravní očistu ulic, kiosků a veřejných místností. Hned po

schůzi se účastníci odebrali do města a pohoršlivé plakáty strhali.

Musíme uskutečnit slova Gibbonsova: „Mládež hledí vpřed.“ Nesluní se líně v záři svých výbojů. Žije v očekávání velkých věcí, které chce vykonati. Jedním z takových budoucích úkolů naší mládeže je *boj proti nečistotě a nízkosti*. Katolická mládeži, vpřed pod praporem Immaculaty! Vzhůru, do práce!

V TOMTO ZNAMENÍ ZVÍTĚZÍŠ

Jsem katolík. A katolické věci nemám býti cizí. Měřítkem všeho, co myslím, mluvím a činím, jest mi úsudek mé Matky sv. Církve. *Je-li mezi věcí katolickou a moderní rozpor, rozhodnu se stůj co stůj pro věc katolickou.*

Matka Církve je starší než moderní profesor. Má zkušenost 19 staletí. Jest apoštolská. Má větší obzor než učenec ve své studovně. Je všude. Je katolická. Je vedena Duchem Svatým.

Proto neváhám proti proudu naší doby prohlásiti tu maličkou věc, které říkáme růženec, za velký prostředek spásy, který Bůh nabízí naší době. Růženec je velké *tajemství víry*. Růženec je velké *tajemství vítězství*.

Růženec je tajemství víry. Není nikterak modlitbou bezmyšlenkovitou, nýbrž podstatně záleží v *rozjímání o hlavních pravdách křesťanských*. Je právě modlitbou myslitelů. V jeho středu jsou velké události vtělení, vykoupení, oslavení Syna Božího: Kristus, spása světa. Kristus: cesta, pravda, život lidstva.

Kdo tvrdí něco jiného, neví, co je růženec. *Růženec neodstavuje Krista stranou, nýbrž činí jej středem všech myšlenek.* Ale růženec při tom nezapomíná na jinou skutečnost. Kristus přišel skrze Marii. Nejen o vánocích roku 1. Přichází skrze Marii vždycky. Tuto

skutečnost zdůrazňuje růženec stále, při každém Zdrávase, při každém tajemství: Zdravas, *Maria*, a požehnaný plod života tvého *Ježíš*. Kristus přichází skrze Marii.

Nemůžeme mluvit o Marii, nemluvíme-li o Ježíši. Nemůžeme mluvit o Ježíši, nemluvíme-li o Marii. *Maria a Ježíš náležejí k sobě jako cesta a cíl*. Maria je cesta, Ježíš je cíl. Není cesty bez cíle a není cíle bez cesty. Maria bez Ježíše je nemožnost.

Ale podle božského řádu spásy i Ježíš bez Marie jest nemožnost. Nikdo nepřichází k Otci jinak než skrze Ježíše, a nikdo nepřichází k Ježíši jinak než skrze Marii. *Podstatou cesty k nebi* jsou tři stanice: *Maria, Kristus, Bůh*.

Kdo toto neví, není křesťanem. Vidíme, že růženec se stává velkým tajemstvím víry tím, že v podivuhodné rozmanitosti v 15 desátcích opět a opět sdružuje Marii a Krista. Marii jako cestu ke Kristu, Krista jako cestu k Bohu. Růženec je velkým ukazovatelem cesty křesťanského lidu.

Tuto pravdu můžeme znázorniti ještě jinak. Maria jest matkou lidského pokolení a zvlášť matkou křesťanství. To není jen slovo, nýbrž skutečnost. Maria je matkou sv. rodiny, té rodiny, v níž Ježíš je středem, sv. Josef ochráncem. Čím jiným je *Církev* než *zvětšenou rodinou*! Hlavní osoby jsou tytéž. Jen působíště se rozšiřuje až do končin země, to jest všude, kde má Kristus bratry a sestry, Maria děti a sv. Josef chráněnce.

Maria jest *matka všech živých* nadpřirozeně, jako Eva je matka všech živých přirozeně. Nikdo není člověkem jinak než skrze Evu, nikdo není dítětem Božím než skrze Marii.

Maria jest matkou v plném významu toho slova. Z toho plyne všechno ostatní. Maria musí mít *mateřské oči*, aby viděla všechnu bídu a všechno nebezpečí svých dětí. Maria musí mít *mateřský sluch*, aby zaslechla i nejtišší úpění a steny na okršku zemském.

Maria musí mít *mateřské srdce*, aby spolu cítila každou radost a v jistém smyslu i každou bolest. Maria musí mít *mateřské ruce*, aby všude pomáhala. Bůh vložil v její mateřskou důstojnost něco ze své všudypřítomnosti, vševědoucnosti, dobroty, všemohoucnosti.

Protože si slovy nezahráváme, nýbrž myslíme to vážně, tak je pro nás samozřejmé, že Maria, jsouc matkou všech křesťanů, má v rukou i osudy Církve jakožto nástroj Boží Prozřetelnosti. *Je nemožné psát církevní dějiny beze zmínky o Marii, jako je nemožné psát dějiny sv. rodiny beze zmínky o ní.*

Všechno velké v církevních dějinách, všechna období rozkvětu, každé vítězství katolické věci, každá porážka nepřátel Církve jsou především jejím dílem, od ní inspirovaným.

Mluvíme-li o Kristu, musíme vždy mluvit také o Marii, při vtělení, v díle vykupitelském,

v dějinách duší i Církve. Myšlenka růžence je velké tajemství víry.

Z toho plyne druhá věc. *Růženec je tajemstvím vítězství.* Církev připisuje porážky komunistické sekty albigenských ve středověku a tureckých vojsk především modlitbě růžence. Sv. Dominik považoval růženec za hlavní zbraň proti bludům a nepravostem. Je to naše strojní puška.

Lev XIII. je jistě moderní papež. V svých nesmrtelných encyklikách duchaplně probírá všechny velké otázky nynější doby. Zdůrazňuje moc organisace a tisku. Mnoho očekává od obratné politiky a diplomacie. Ale i při tom ví velmi dobře, že *všechna organisace, všechna věda, všechna politika selhává bez nadpřirozené pomoci.*

Proto po celá léta, vždycky, když se blíží říjen, psává všem biskupům a věřícím na okršku zemském: *Růženec je velký záchranný prostředek, který zasahuje hlouběji než všechna diplomacie. Působí mocněji nežli všechna organisace a všecken tisk.* Kdo se modlí, konají pro dobro lidstva víc než řečníci, redaktoři, organisátoři, zakladatelé, sekretáři, poslanci. Kdo se modlí růženec, působí na svět skrze tu, která má v malíčku více moudrosti a moci nežli všechny university a všechny vlády. Tomu může rozuměti toliko křesťan. Ale křesťan tomu rozuměti musí.

54 V růženci se splňuje, co píše sv. Pavel ke Korintským: „Zkazím moudrost mudrců a za-

vrhnu moudrost opatrných. Co pošetilé je ve světě, to vyvolil si Bůh, aby zahanbil moudré, a co slabé je ve světě, to vyvolil si Bůh, aby zahanbil silné, a co neurozené je ve světě a opovržené a co nic není, to vyvolil Bůh, aby zkazil to, co jest, (a to k tomu konci), aby žádné tělo se nechlubilo před Bohem.“⁸²

Po lidsku řečeno jest růženec věc na světě nejméně vhodná, aby zachránila lidstvo. V očích vědy je tím, co nic není: pošetiloští, slabostí, pohrdanou nicotkou. A právě proto je Církev přesvědčena, že růženec je velkým tajemstvím úspěchu.

Budou-li křesťanské národy bojovati v tomto znamení s věrou a důvěrou, zvítězí nad protestantismem, liberalismem, socialismem i komunismem. *Všechny bludy na světě přemáhá Maria.*

Z tohoto sociálního důvodu se modlíme růženec. Je to modlitba *velké ofensivy*, modlitba Církve bojující. Kdo cítí katolicky, modlí se s námi.

Mluvili jsme o tom, co se může státi. V modlitbě růžence mají katolické národy *záchranný prostředek proti nastávající katastrofě*. Použijí křesťanské národy skutečně tohoto prostředku? A použijí ho tak, aby zahnal nebezpečí? Nezdá se nám.

Katolické národy se již nedovedou dosti modliti. Umějí ještě prohlašovati resoluce. Dovedou mluvit o sociálních otázkách. Ale katolické národy zabředají den ode dne víc

a více do sportů a zábav, a četné katolické spolky skoro již neumějí než podnikati věci, kterými lid odcizují rodině a odvádějí od služeb Božích.

Růženec tedy nebude modlitbou celé Církve, nýbrž malého hloučku, který křesťanství pojímá vážně. A naše výzva k modlitbě růžence se vztahuje na ně.

V O J E N S K É P L U K Y P A N N Y M A R I E

Na Hromnice vychází Církev z chrámů se svícemi. Z toho je poznati, že nestárne. Ne všichni mají odvahu kráčet při tom s ní.

Mezi pokřtěnými a biřmovanými je mnoho vlašných a polovičatých, mnoho zbabělců prchajících od praporu. Chceme-li zabrániti odpadu a dobýti zpět ztraceného území, musíme sbírat a cvičiti k boji ty, kteří zůstali věrní. To jest především úkolem třetích řádů a mariánských družin.

Pevnost a spolehlivost třístamilionové armády církevní záleží dnes podstatně na tom, jakého ducha a jakou disciplinu mají tyto elitní pluky, třetí řády a družiny. Selhávají-li tyto pluky, nemají-li svěžího ofensivního ducha, selhávají i masy, a světelný průvod zůstává jen poetickým gestem.

Praporem této elity je Maria, Neposkvřněná, velké znamení na nebi. Žena sluncem oděná. Církev o tom velkém znamení praví: „Krásná jak luna, výborná jako slunce, hrozná jako sešikované vojsko.“ Pulchra, electa, terribilis. Moment čistoty, moment vybranosti a moment statečnosti. Znamky těch, kdo náležejí Marii: čistota, vybranost, statečnost. Komu chybí některá z těchto charakteristických vlastností, není z čisté mariánské rasy. Čistota, neposkvřněnost. Maria pulchra.

Již 2000 let umělci neúnavně zobrazují Pan-nu Marii jako vtělenou krásu. Ale tato краса jest jen odleskem její neposkvrněné duševní čistoty.

Nikdy se o krásě nemluvalo a nepsalo víc nežli dnes. Ale ani nebylo nikdy méně pojmu o krásě než dnes. Nikdy se podstata krásy nehledala tak velice jen ve tvaru a barvě. Staří měli o tom jasné pojmy: Krása je vnější projev pravdy a dobroty. *Krása, pravda a dobro* jsou nerozlučná trojice. Krásné jest jen to, co jest pravdivé a dobré. Co je nepravdivé a špatné, jest ošklivé.

Mládež chce býti *krásná*. Budiž. Ale nesmí zapomínati, že je krásná jen tehdy, je-li *čistá*. Mladistvá краса je čistota, která vyzařuje z celého života. Moderní mládež při všem kultu těla a při vši módní rafinovanosti již není krásná, protože již není čistá.

Naší mládeži vrátí svěží a zářivý vzhled spíše mariánské družiny než spolky sportovní, spíše zpověď než lázně, spíše sv. přijímání než slunné horské stráně, spíše milost než příroda.

Písmo sv. nám v knize Judit nakreslilo obraz uchvacující čisté krásy. Judit, chtějíc jíti do ležení Holofernova, ozdobila se všemi svými šperky. Poněvadž to však neučinila z tělesné žádostivosti, nýbrž ze zbožného smýšlení, proto, jak praví Písmo sv., Hospodin tu krásu na ní rozmnožil, aby nedostižnou krásu očím všem ukázala.⁸³

Vůdce Assyřanů byl její krásou oslněn, a když spal, sřála mu Judit hlavu. Judit, předobraz Mariin, je také předobrazem katolické mládeže. *Jen cudná krása dobývá.* Jen neposkvrněné mládí kráčí vítězně ležením světa a stíná satanovi hlavu.

Vybranost. Maria electa. Maria není jako všichni ostatní. Maria jest jako matka Ježíšova zvláštní milostí Boží uchráněna hříchu dědičného a každého hříchu osobního. V tom ji nemůžeme následovati, protože Bůh dal tu výsadu jen Marii.

Ale můžeme ji následovati v tom, že Maria nekráčela nikdy cestami tohoto světa. Musilo-li to býti, měla odvahu kráčet samotinká. Ne jak všichni ostatní. Vždycky cestou Páně, cestou povinnosti. *Nad Marii nikdy nebylo silnější osobnosti v následování Ježíšově.* Ona je vpravdě „mulier fortis, žena statečná“ z Písma svatého.³⁴

Marii musíme svěřiti mládež, aby z ní vychovala *novou generaci silných osobností.* Naši katolickou mládež zbavuje veškeré síly právě bezcharakterní, zbabělé heslo: Vždy jako všichni ostatní! *Opiččí napodobení* všeho, co svět myslí, mluví, činí. Stádovost v moderním kulturním závodění.

Tak je to i mezi námi. *Sebevědomé mariánské heslo* ve všech oborech myšlení a jednání pro naši mládež jest: *Ne jako všichni ostatní!*

Katolická *samostatnost* v myšlení. Kato-

lická samostatnost v mluvení. Katolická samostatnost v jednání. Ani kongregace ani třetí řád nemá býti nikdy organisací masy. Nikdy nechce všechny. Hledá. Vybírá. Má býti jako Maria electa. Vybraná. Elita.

Na to nikdy nesmíme zapomínati, jsme-li členy mariánské družiny. Musíme vždy *míti odvahu býti s menšinou*. S těmi, kteří myslí samostatně. Chtějí samostatně. Stojí na vlastních nohou. Ztratí-li družina tento podstatný rys, ztrácí také právo na existenci.

Statečnost. Maria terribilis. Hrozná jako sešikované vojsko. Potírá hlavu hadovu. Ne-ní na ní nic změkčilého, nic slabošského, nic nerozhodného, ani polovičatého. Ve všem je opakem Luciferovým.

Proto se Maria tak dobře hodí na prapor a na medaili jinochovu. *Její jméno jest jako signál*. Kdo je slyší, ví, že se má vzchopiti a jíti do boje.

Maria terribilis. Mělo by se říkati i Congregatio terribilis. Mariánská družina hrozná jako sešikované vojsko. Pluk, jehož se bojí svět i peklo. Takových je dnes málo. *Obyčejně se nás již nikdo nebojí*. Všem již jest dobře v naší přítomnosti, nanejvýš je někdo občas trochu nervosní. Stali jsme se příjemnou společností, která nikomu není nebezpečná. Která žije a nechává žíti.

Již jsme se příliš odučili hlasitě a rozhodně protestovati a podle toho jednati. Slůvko „ne“ vyslovujeme snad ještě potají v tiché

komůrce a při zamčených dveřích. Ale veřejně je toliko šeptáme, aby je nikdo nezaslechl. *Naším největším neštěstím není zloba bezbožných, nýbrž zbabělost dobrých.* Naším největším neštěstím jsou naše dřímající pluky.

Mariánskými družinami máme do spárny křesťanství vnášeti čím dál tím více života. Svěží a radostnou ofensivou proti nízkosti a špatnosti se musíme opět státi nebezpečnými světu i peklu. *Maria terribilis.* Objeví-li se mariánské pluky, musí se třásti satan i svět.

Před vykročením světelného průvodu na Hromnice volá jáhen: „*Procedamus in pace. Vyjděme v pokoji!*“

Naše mládež se nesmí spokojiti toliko pochody parádními. Musí býti výbojná jako liberální mládež před 100 lety a jako dnešní mládež komunistická. Jejím heslem má býti: *Procedamus! Vyjděme. Vpřed!* Ale nová mládež katolické akce nesmí a nechce zapomenouti ani na druhou část: *In pace.* Garda Pia XI. bojuje na rozdíl od revoluční mládeže o *pokoj Kristův v království Kristově.* Nejenom boří, ale i staví. Chce nejen důkladně vyčistiti starý svět, nýbrž vybudovati svět nový, lepší: království Krista Krále. Skrze Marii.

P O Z N Á M K Y

- 1 Kol. 1, 17
- 2 Efes. 1, 10
- 3 1. Kor. 3, 11
- 4 Jan 14, 6
- 5 Mat. 19, 6
- 6 Kol. 1, 17 - 20.
- 7 Mojžiš 2, 18
- 8 Luk. 1, 28
- 9 Efes. 1, 22; 4, 15; 5, 23
- 10 1. Kor. 12, 27
- 11 1. Mojž. 3, 15
- 12 Mojž. 3, 6
- 13 Pláč Jer. 1, 12
- 14 Ap. 12, 13 - 17
- 15 Efes. 4, 27
- 16 Marek 16, 17
- 17 Efes. 4, 27
- 18 Mat. 6, 9 - 10
- 19 Ap. 12, 1 - 9
- 20 Ap. 14, 9 - 11
- 21 Ap. 12, 1
- 22 Ap. 12, 2
- 23 Ap. 12, 17
- 24 Efes. 3, 17
- 25 1. Jan 3, 1
- 26 1. Jan 3, 1
- 27 Ap. 12, 17.
- 28 1. Kor. 6, 19
- 29 1. Kor. 6, 13
- 30 1. Kor. 3, 17
- 31 1. Kor. 3, 17
- 32 1. Kor. 1, 19; 27 - 29
- 33 Jud. 10, 3, 4
- 34 Přísl. 31, 30

Překlad dílka Roberta Mädera

M A R I A V Í T Ě Z Í !

v „Edici smíru“ vydaly Sestry
Neposkvrněného Početí Panny
Marie v Přerově na Šířavě č. 7.
Typem Senátor garmond vytisk-
la Společenská knihtiskárna
v Přerově, Masarykovo n. 16.

1935

OBJEDNEJTE SI Z EDICE SMÍRU (Přerov, Šířava 7):

Andělům svým o sobě kázal. *Modlitebni knížka*. 8 Kč.

Bílé květy, něžné povídky pro mládež. 5.50 Kč.

Dörner, Na rozcestí. *Pro volbu povolání*. 2 Kč.

Boudreaux, Ani oko nevidělo. 8 Kč.

Duch sv. Terezie Ježíškovy. 18 Kč.

Hock, Čtvero letor. 3 Kč.

Hymny mariánské v překl. Dra Fuchse s latin. orig. 20 Kč.

Chardon, Vzpomínky anděla strážce. 12 Kč.

Květy nejsvětější Svátosti. *Eucharistické povídky*. 7 Kč.

Lajeunie, Anička. 10 Kč.

Lekeur, Markétka. 12 Kč.

Lhande. Mé dítě knězem. 15 Kč.

Mäder, Maria vítězí. 4 Kč.

Mossong, Apoštolát, na který se zapomíná. 6 Kč.

Novena k sv. Terezii Ježíškové od karm. P. Koenderse. 1.50 Kč.

Pfannmüller, Když přišla na svět Lásky. 20 Kč.

Plus, Bůh v nás. 15 Kč.

Pobožnost k sv. Josefu. 60 h při j. objed., 1 výt. poštou 1 Kč.

Suberville-Odvalil, Hvězda z Lisieux. *Divadelní hra*. 10 Kč.

Po vůni tvých růží. 10—12 Kč.

Za vůňou tvých růží. 12 Kč.

Schmid T. J., Vrchol úcty k Srdci Ježíšovu. 25 Kč.

Wiesen, Laický apoštol. 10 Kč.

Willam, Pán Bůh na návštěvě. 4.50 Kč.

Obrázky po 20 hal. (100 výtisků 15 Kč): Anna z Guigné —
Nep. Početí P. Marie — Litanie k sv. Terezičce —
Modlitba za zpovědníka.

Obrázky po 10 h (100 výt. 7.50 Kč): Sv. Terezie v den I. sv.
přijímání — Modlitba o exerciční hnutí.

Misijní pohlednice. Serie o 12 pohledkách za 8 Kč.
Při hromadných objednávkách sleva.